

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΟΤΗΡΙ

Του Goethe

Ζούσε την παλιά εποχή ένας ιππότης που ήταν χρόνια βλόζλη-ρα ήρωτευμένος με μιά ζούση...

Πιστός και οι δύο στον έρωτά τους ζούσαν ευτυχείς και μόνοι στον κόσμο, ως την τελευταία στιγμή της ζωής τους...

Πρώτη επέθανε η ζούση, μιά λίγες στιγμές πριν αφήσει στη ζωή τον ιππότη της, άνοιξε τὰ μάτια και του είπε, δείχνοντάς του ένα χρυσό ποτήρι :

— Πάρε αυτό το χρυσό ποτήρι, αγαπημένε μου... Είναι το μόνο δωρο που έχω να σου κάνω, πριν τὰ μάτια μου κλειστούνε για πάντα.

‘Ο ιππότης έπληξε το χρυσό ποτήρι, της έφίλησε με δάκρυα το χέρι κι’ έκειν’ έτσι πέθανε ευχαριστημένη μι’ ένα γλυκό χαμόγελο στο στόμα...

‘Από τότε ο ιππότης δεν άφησε άπ’ τὰ χέρια του εκείνο το χρυσό ποτήρι. Πρωί, μεσημέρι και βράδυ, σ’ όλα τὰ γεύματά του, σ’ όλα τὰ γλέντια του τὸ είχε πάντα κοντά του, και όσες φορές έγινε άπ’ τὸ χρυσό αυτό ποτήρι της αγαπημένης του, τὰ μάτια του γέμιζαν από δάκρυα αναμνήσεων μιὰς αγάπης που δεν έσβησε ποτέ άπ’ την ψυχή του...

‘Ετσι περνούσαν οι μέρες, οι μήνες, τὰ χρόνια, ή ζωή, ως τή στιγμή που πλησίαζε να πάη κι’ ο ιππότης κοντά στην ψυχή της αγαπημένης του...

Μόλις προαισθάνθηκε τὸ θάνατό του, ο ιππότης, έγραψε τή διαθήκη του στην όποια άφησε όλους τους πύργους του, όλους τους θησαυρούς, όλα τὰ υπάρχοντά του μόνο στους κληρονόμους της γενναίας του και σε κανέναν άλλον. Μά τὸ χρυσό ποτήρι δεν τάφησε πουθενά, γιατί τὸ κράτησε για τὸν εαυτό του...

Γιατί δεν μπορούσε ούτε να ζήσει, ούτε να πεθάνη χωρίς αυτό.

Και ο ιππότης, λίγες ώρες πριν πεθάνει, κάλεσε όλους τους φίλους του σ’ ένα πλοίο γεμάτο στον μεγάλο του πύργο που είχε κτισμένο κοντά στη θάλασσα...

Τὸ φεγγάρι! κυλούσε ήρεμο, ή θάλασσα γελούσε κάτω άπ’ τὸ φῶς του άκίνητη και σιωπηλή, τὸ δελτίνο είχε τελειώσει και ο ιππότης χαϊρέθηκε ένα — ένα τους καλεσμένους που έφραγαν...

‘Ο ‘Ιππότης βγήκε στον έξωστη τὸ πύργο και κρατώντας τὸ χρυσό ποτήρι ήπιε τὸ τελευταίο κρασί που είχε μείνει στο τραπέζι...

‘Ηταν ή τελευταία φορά που άγγιξε τὸ χρυσό ποτήρι με τὰ χείλη του...

Στάθηκε λίγο κντάξτε άκόμα μιά φορά τή θάλασσα και πέταξε τὸ χρυσό ποτήρι και ήσχυα νερά τής...

‘Ενας υπόκοφος κρότος άκούστηκε στο νερό... και τὸ ποτήρι χάθηκε στο βυθό της θάλασσας. ‘Ο ιππότης δεν ήπιε ούτε μιά λέξη, αλλά γύρισε πίσω στο δωμάτιό του, έπεσε σε μιά πολυθρόνα κι’ άπεκοιμήθηκε...

Τὸ πρωί που οι ύληρτες ήρθαν να τὸν ξυληήσουν, όπως πάντα, δεν τὸν βόηξαν πουθενά...

Έίχε χαθῆ κι’ αυτός βαθειά στη θάλασσα μαζί με τὸ χρυσό ποτήρι της αγάπης του.

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιá πρωτότυπη πρότασις γάμου

Στὸ ‘Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Ήλιος» τῆς Νέας ‘Υόρκης, δημοσιεύθη τελευταίως ἡ ἀκόλουθη πρότασις γάμου :

«‘Ο μεσήλικς κύριος Οδύλλιας Χέρντεν, ἔχων εἰσόδημα τριακοσίων χιλιάδων δολλαρίων τὸν χρόνον, ζητεῖ σύζυγον ἀπὸ τῶν ἑξῆς ὁρῶν :

- 1) Νά ἔχη ἡλικίαν ἀπὸ 30—40 ἔτην.
- 2) Νά γνωρίζῃ ὀλίγα γράμματα.
- 3) Νά μὴ ξέρῃ μουσικῆν.
- 4) Νά εἶνε ζωντοχῆρα νά ἔχη τὸ διαζυγίον τῆς μαζί μ’ ἕνα πιστοποιητικὸν καλῆς διαγωγῆς ἀπ’ τὸ πρῶτον τῆς σύζυγο !
- 5) Νά μιούξη ἀρετὰ μὲ τὴν παρατεθειμένην φωτογραφίαν γυναικὸς, ἡ ὁποία εἶνε ἀπόκοσμα ἑνὸς περιοδικοῦ, και ἀποτελεῖ τὸ... ἰδεώδες τὸ πλουσίον εἰσοδηματίου και :
- 6) Νά εἶνε λίγο ἐλαττωματικὴ στὸ δεξιὸ ποδάρει, γιατί τὸ ἴδιον συμβαίνει και μὲ τὸν ὑποφθίριον γαμπρόν, ὁ ὁποῖος ζουσαίνει ἐλαφρὸ ἀπὸ πενταστίας.

Τώρα θὰ ρωτήσετε ποιῆς νύφης ἀπήντησαν ; Μέσα σ’ ἕνα μῆνα ὁ ὑποφθίριος κύριος Χέρντεν ἔλαβε 300... μόνο ἐπιστολὰς διαφόρων ἀμερικανίδων πού μετὰ μεγάλης προθυμίας δηλώνουν, ὅτι δεχόνται νά παντρευτοῦν... ἀσύζητητὸν τὸν ἐκκεντρικὸν αὐτὸν Κροῖστο.

Δένδρο γιγάντιο

‘Ενα δέντρο πού ζόηκε τελευταίως ἐπὶ τὴν Καλλιφορνία εἶχε ἕως 75 και περιφέρεια 25 μέτρον. Σὲ μερικά μέρη μονάχα ὁ φλοιὸς εἶχε πάχος ἑνὸς μέτρον. Τὸ δέντρο εἶχε ὄγκον 250.000 κυβικῶν ποδῶν τὸ δὲ ἔξυλον του ἦταν στερεώτατον. ‘Όσο γιὰ τὴν ἡλικίαν του ξεπερνούσε τρεῖς και παρατόχιος φορές, τὸν Μιουσσάλα ἦταν δηλαδὴ 3.100 ἔτην.

‘Η Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων

‘Η ‘Εθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων περιέχει 2 ἑκατ. ἔντυπα (ὀκτὸ φορές δηλαδὴ περισσότερα ἀπὸ τῆς δικῆς μας) 200.000 χειρόγραφα, τρία ἑκατ. χαλκογραφεῖς και παραπάνω ἀπὸ μισὸ ἑκατ. χάρτας, εἰκόνες, σχέδια και τὰ λοιπά. ‘Εχει δὲ ἐκτὸς αὐτοῦ και πλουσιώτατα μουσεῖα ἀρχαιότητων και νομισμάτων.

*

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ κ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτον τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ και ἡδὴ ὑπουργοῦ τῶν ‘Εξωτερικῶν, κ. Μιχαλακοπούλου :

‘Όταν κατὰ πρῶτον ἐξελέγη βουλευτῆς εἰς τὰς Πάτρας κατὰ τὸ 1909 ὁ κ. Μιχαλακοπούλος ἀποφασίζει νά περιοθεύσῃ τὸν Νορὸν και νά εὐχαριστήσῃ τὸν λαόν, διὰ τὴν τιμὴν πού ἔκαμε να τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ.

Μετ’ αὐτοῦ μετέβησαν και ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἐκλεγέντας βουλευτὰς και τὸ «τέκνον τοῦ λαοῦ» ὁ περίφημος Γκλαβὰς. Στὴν πρώτη πόλι πού ἔβησαν ἦσαν ἡ ‘Αμαλιάς, ὅπου ὄμιλῃσαν ὥρατια ὁ κ. Μιχαλακοπούλος, μίλησε κατόπιν και ὁ Γκλαβὰς, ὅστις μετὰξὺ τῶν ἄλλων εἶπε και τὰ ἑξῆς :

— «... Θά μεταφέρω τὸν ἀγῶνα εἰς τὰς ὁδοὺς, θά γίνω λαϊκὸς Εἰσαγγελεὺς και ἐν τέλει θά στήσῃ τὴν λαμπυρόμενον διὰ τὸν τύραννον (ἐννοοῦσε τὸν Βασιλεῖα Γεώργιον). ‘Ο κ. Μιχαλακοπούλος τὸν παρετήρησεν.

— Δὲν εἶνε σωστὰ πράγματα, αὐτὰ πού λὲς κ. Γκλαβὰ. ‘Η παῖσε ἡ περιόδουσε μόνος σου και λέγες ὅτι θέλεις. ‘Απ’ ἐκεῖ ξεκίνησαν εἰς τὸν Πύργον.

Πάλι ἀπὸ τὸ μπαλκόνει, λίγο ἐκεῖ πέρα ὁ Γκλαβὰς.

— «... Θά ἀμυνθῶ ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων, ἐμπουμπούνεις, ἐν ἀνάγκη θά φέρω τὸν ἀγῶνα και εἰς τὰς ὁδοὺς και δὲν θά διαστάω να πέσω ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. Σὰς ἐξορῶ μόνον, νά μὴ με κλάυσητε ἀν πέσω !...»

Σὰν τελείωσε τὸν λόγο, πάλι τὸν παρετήρησεν ὁ κ. Μιχαλακοπούλος.

— Βρὲ ἀδελφὲ Νιόνειο, πάλι θάλασσα τὰ ἔκαμες.

Και ὁ Γκλαβὰς, στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

— Εἶσαι παράξενος ἀνθρώπος, τὸ κατὰλαβες ; τοῦ εἶπε. Λέω να σκοτώσω, δὲν μ’ ἀφίνεις, λέω ἔπειτα να σκοτωθῶ ἐγὼ, δὲν σοῦ ἀρέσει. ‘Εστὶ τέλος τι θέλεις, χύριε να πῶ ;...

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

Μεταξὺ τῆς ἄλλης ἐκλεκτῆς Χριστουγεννιάτικης ὕλης πού περιέχει εἶνε και τὰ ἑξῆς : «Κόκκινα Χριστουγεννα» διήγημα ἀπὸ τῆ Γαλλικῆς ἐπανάστασις, «Μιὰ Χριστουγεννιάτικη ἱστορία» τοῦ Δοστογιέφσκυ, «Τὸ ὄρυον ἀπ’ τὸ Χριστουγεννιάτικον Δέντρο» Σουηδικὸ διήγημα, «Τὶ τρῶνε οἱ Λαοὶ τὰ Χριστουγεννα», «Χριστουγεννιάτικου θρυλλοῦ», διηγήματα τοῦ Φαρρόφ, Πιέρ Μίλ, Ρονὺ, κλπ. Θαῦμα ὕλης και ἐμφανίσεως.